

Издаје Недјељом.
Цијена:
За ПРНУ ГОРУ и АУ-
СТРО-УГАРСКУ (с ВОС-
ТОЧНОМ и ХЕРЦЕГОВИНОМ)
годину 6 ф., на чет-
врт године 1 ф.,
на 30 новчића.
За све остале земље у
ЕВРОПИ и АМЕРИЦИ: на
годину 20 франака, на по-
лови 10 франака, на чет-
врт године 5 франака.

ГЛАС ЦРНОГОРЦА

ЛИСТ ЗА ПОЛИТИКУ И КЊИЖЕВНОСТ.

Претплата шаље се у
плаћеним писмима непо-
средно администрацији „Гл.
Црногорца“ на Цетиње, а
може се и картом упут-
ницом на пошту у Котор.
Доплату пише се уредниш-
тву. Рукописи се не враћају.

За огласе плаћа се од
реда 5 новч. За огласе веће
и на дуже вријеме мане.

ТЕЛЕГРАМИ „ГЛАСА ЦРНОГОРЦА“.

ПРИЗ, 16 новембра. — Пред-
сједник Републике Јулије Гриви, изја-
вио је Рувјери отворено да је наумио
дати оставку. У четвртак ће Гриви
послати сенату и камари посланке којим
ће изјавити да се уклања са свога
предсједничког мјеста; а у петак ће
се састати конгрес (камара и сенат),
да бирају новог предсједника Ре-
публике.

БЕРЛИН, 16 нов. — Цар је при-
мио предсједника царевинске скуп-
штине и том приликом изјавио да му
је жао што није могао сам прочитати
пријестоне бесједе којом је скупштина
отворена, те да каже свијету да он
хоће мир, но да је Њемачка до зуба
оружана против сваког могућег напа-
да. Цар је тада још рекао како му
је жао што се Гриви уклања са свога
мјеста.

СРИЈЕДАН, 16 нов. — У тајној
сједници собрања устао је Стамбулов
против приједлога да се министарство
Каравелова узме под суд и ставио је
за то питање повјерења.

(Као што се види из потоњих но-
вина, сриједачки брзојав у нашем
прошлом броју о ухапшењу дипломат-
ског агента Србије те нам га је по-
слао бечки кор. биро по „Ажапс Ава-
су“, није био истинит. Био је само
ухапшен кавас агенције српске, по на-
захтев агента одмах пуштен).

БЕРЛИН, 17 нов. — Гласови те
се проносе о опасном стању здравља
кнеза Бисмарка неосновани су. Новине
„Politische Nachrichten“ јављају да је
пијела истина да је на састанку рус-
ког Цара са Бисмарком било говора
о њекијем лажним документима, а и
то је пијела истина да је Бисмарк ре-
као Цару сасвим голу истину о при-
сним односима између Њемачке и Ау-
стрије и о чврстоћи савеза средње

Јевропе, по није било никако спомена
о радњи камариле (које?).

ПРИЗ, 19 нов. — Службене
новине (Journal officiel) јављају да је
министарство, на захтев Гривијев,
потпуно на се своју оставку. Што се
тиче избора новог предсједника, поло-
жај странака није промијењен (наш
кор. биро заборавља да нам није никад
јавио какав је тај положај. Ур.). На
збору у дворани Фави истицаху се
врло жестоки говорници дражећи на-
род да се скупи данас пред „palais
Bourbon“.

ПРИЗ, 20 новембра. — Рувје
је јучер објавио камари да је мини-
старство поново дало оставку за то,
што је Гриви одустао од своје намје-
ре да пошаље посланке камари и сенату.
Камара је прекинула сједницу до
4 часа. Кад се сједница опет отвори-
ла, предложи посланик Вијет (радика-
лац) да камара одгоди своју сједницу
поново до 6 ура, очекујући обећања
саопштења. Камара је примила тај
приједлог са 531 против 3 гласа. На
6 час. Рувје изјави да је (сложно)
гласање камаре промијенило смјер Гр-
ивијев, који је одбио оставку министар-
ства Рувјеријева те ће се обратити у
петак посланке камари и сенату, за
тим ће камара обуставити своју сјед-
ницу до 2 децембра (по новом), два
часа (по подне?). Исти дан ће све ре-
публиканске странке зборити општи
збор да би се договориле кога ће иза-
брати за предсједника.

ПРИЗ, 20 новембра. — Гриви
каже у свом посланству, да би имао
и право и дужност остати на своме
мјесту, по родољубље му налаже да
уступи, да би избјегао задјевицу, а
одговорност за то оставља онима који
га нападају. Његова је влада јемчила
за мир, за ред и за слободу, те оста-
вља Француској и држави да брани
свој образ. Остављајући политички жи-
вот он се моли Богу, да онај ударац

који се окомио на њега не погоди ре-
публику. Он подноси оставку.

Из новина.

Под насловом „Honny soit qui
mal у pense“ има „Грађанин“ од
9 новембра врло значајан чланак, у
одговор на познату изјаву Бисмарковог
листа „Norddeutsche Allgemeine Zeitung“
о незначајности економних задјевица
између Њемачке и Русије, којих као
да је било навјек па н јесу сметале
политичком пријатељству. Лист кнеза
Мешчерског овако завршује свој од-
говор:

„Дакле, ријечи листа кн. Бисмарка
сасвим изврћу смисао и прошлог времена
и садашњег тренутка. Русија хоће своју
политику у свијем њеним областима, и
хоће једнак да живи у миру са Њерма-
нијом. Но Њерманија неће да Русија има
политику независну од Берлина и она
допушта друговање с Русијом само под
условом да се Русија одрекне пуне неза-
виности.“

Но да ли збога Њерманија то хоће?
До душе, ваља рећи, да то хоће само кнез
Бисмарк.

Ми смијемо мислити, да то не само
да неће Њерманија, но ни престарјели
владар Њерманије.

Но да речемо ради завршетка том
приликом још једну ријеч.

На велико наше чудо — а може бити
и Нијемаца — Њермански се канцелар по-
јављује свијету у ови час као први слуга
свога владарца који се не слаже са тим
владарцем у погледу Русије... Што ће
из тога бити, то је његова ствар, а не
наша. Наша је ствар безусловна да не-
ћемо да знамо за ту нову државу у
Њерманској држави, у лицу њенога канце-
лара, кнеза Бисмарка.

Но нама се чини да кнез Бисмарк,
признајући да је њему могуће бити у Њер-
манији сам један у своме начину мишљења
и рада према Русији, предпоставља мо-
гућност да би и у Русији могло бити што-
год што би напомињало његов дуализам
с његовим владарцем, — те да је руски пра-
вац у Русији једно, а влада у Русији —
да може бити њешто друго. Но у томе,
ако се та мисао из развалина прошлости

одржала у памети кнеза Бисмарка, — он
се дуто вара.

Садашња влада и садашња Русија
то је једно; а то једно — то је Руски
Государ... Он је силно љубио свог
државног, великог Оца, Он је силно љубио
и љуби своју Русију; срцем Сина и срцем
Руса, Он је сувише много претметнуо чувства
и примио откровења — коликијем су ја-
дима и Његов Родитељ и сва Русија пла-
тили за друге безгранично повјерљиве
дружбе, за друге слоге, — да не би тврдо
и прегалачки ради блага Русије пожелио
пуну слободу од сваке државне дружбе и
слоге....

И од овога часа Он је безгранично
силан, јер Он је и Государ Русије и Ру-
сија је сва у Њему, са свијем својим за-
вјетима и несавладним силама части и
вјере.

Да ли Њему, да ли томе Государу
хоће кнез Бисмарк да се истиче као так-
мац?

Нећемо то да мислимо, но последице
свега тога ипак, у потврду пословице:
„Нема зла без добра“, ми захваљујемо
кнезу Бисмарку на милостивом допуштењу,
да предузмемо финансијске мје-
ре које ће стијеснити и уврије-
дити Њерманију, и да једнак о-
станемо сном у пређашњој друшби.

Ми се надамо да ће се наша влада
тим правом обилато користити, и да се
Њерманија на нас не ће жалити.... Само
нам једно задјеје бригу: да не падне на
ум органу кнеза Бисмарка, да изјави по
његовој поруци, да се том слободом, шко-
дити привреди једног народа одржавајући
с њим пријатељство, може користити само
Њерманија према Русији, а не и Русија
према Њерманији!

Honny soit qui mal у pense.“

ДОМАЋЕ ВИЈЕСТИ.

ЦЕТИЊЕ, 21 новембра.

(Црногорски ђаци на далеком Сје-
веру.) Овијех дана примили смо писмо,
које садржи извјештај о ђацима, те их
је ове године послао Господар у Ру-
сију, да продуже тамо своје изобра-
жење. У колико је просвјета као нај-
важнија ствар у држави, у толико
мислимо да ће сваком бити добро до-

ЛИСТАК „ГЛАСА ЦРНОГОРЦА“

ИЗ „ГОРСКОГ ВЪНЦА“

ТУЖБАЛИЦА. *)

Куда си ми улетлио,
мој соколе!
Од дивнога јата твога,
brate равно!
Да л' не вјерне не знаш Турке,
Бог их клео!
Е ће тебе преварити,
дивна главо!
Мој свијете изгубљени,
сунце брате!
Моје ране без пребола,
рано лута!
Моје очи извађене,
очни виде!
Ко ме браћу ти остави,
брацка хвало!

Ах, куда, куда же улетѣл ты
Соколъ ясный?
Отъ своей преславной стаи братьевъ
Отдѣлился?
Иль не вѣдалъ ты коварныхъ Турокъ,
Богъ ихъ проклялъ!
Иль не зналъ: они тебя обмануть....
Молодецъ нашъ!...
Точно свѣтъ въ тебѣ я потеряла —
Братъ мой солнце!
Не жалить тѣмъ ранамъ, что нанесъ ты,
Люты раны!
Я отъ слезъ проплакала всѣ очи —
Мои очи!
На кого же ты оставилъ братьевъ —
Гордость братьевъ!

сербског Лукијановског. Переводъ
посвѣщается съ соизволенія Его Высо-
чества Николаю Князю черногорскому.
Москва. 1887) Други је од П. Лаврова
(вид. „Књижевност“). Нама се чини да је
пријевод нашег пријатеља В. Б. Пасека
најприличнији. Свакокојако се у многоме
разликује од прва два. — Ур. —

И старог баба Пера,
куку, Перо!
И три младе сестре твоје,
кукавице!
Седам снаха што ошпила?
њима празно!
Што нечува младу главу?
људска вило!
Што крвника њом наслади?
братска дино!
На вјеру те посјекоше,
невјерници!
Дивно л' Травник окитише,
то платили!
Са лијеном главом твојом,
куку! леле!
Ко ће чете сакупљати,
четовођа!
Ко л' крајина бранит крило,
братско крило!
Ко ће турске главе сјећи,
оштра сабља!

И отца несчастлиаго оставилъ —
Бѣдный Перо!
Трехъ сестеръ молоденькихъ оставилъ,
То бѣдняжки!
У семи ты снохъ отрѣзалъ косы, —
То сироты!
Ахъ зачѣмъ себя не пожалѣлъ ты,
Горный витязъ!
Ты врагу доставилъ эту радость —
Будь онъ проклятъ!
Лишь измѣною враги тебя убили —
Вотъ измѣна!
И затѣмъ украсили свой Травникъ —
Богъ казнить ихъ!
Головой твоею молодецкой!
Горе! Горе!
На чей зовъ сберутся нынѣ четы,
Ты вожакъ ихъ!
Чье крыло спасетъ насъ отъ обиды?
Гдѣ крыло то?!
Кто порубитъ головы у Турокъ —
Наша сабля?

*) Ми смо у 1886 год., на овоме мјесту
доијели италијански пријевод нарицања
Ватријево сестре. Ево сад и руски. Ово
је трећи руски пријевод истијех стихова
из „Горског Вѣнца“. Први је — сав
„Горски Вѣснад“ — од Лукијановског
(Горскій Вѣнецъ, поема въ стиховъ
Петра Петровича Вѣнца, Переводъ съ

нао и овај кратки извјештај о нашим
џацима па далеком Сјеверу.

Четвртина од њих ступили су у
медицинску академију; један за ову
годину примљен је, као нередовни слу-
шалац у политехнику, али до године
поступиће, као редовни; још један
примљен је у 7 разреду класичне гимна-
зије без испита по великом заузимању
књ. Василчикова; а једном су обећали,
да ће и њега примити, пошто се при-
преми и њеке испите положи; само
једнога одбили су сасвим због тога што
је имао много година за онај разред
војне гимназије, за који је био при-
преман.

„Односно других ствари — про-
дужује писмо — иде добро: начелство
нам је благонаклоно, са студентима
стојимо у добро; Петроград ми се до-
нада, како мени, тако и друговима;
истина да се Нева ријека замрзла и
да термометар показује 16° R. испод
нуле, али све то није ништа; надамо се
да ћемо се брзо и поруски научити. —

„Надамо се да ћемо Господару за
његово благодјејање заблагодарити по-
штомом службом нашој отаџбини, кад
свршишмо науку. А сад могу вам се
пофалити особито са господином Ла-
манским. Он нам све могуће чини, као
својој рођеној ћери. Хвала му, а и
вама свима искрена хвала, који за нас
мислите. Гледаћемо, да будемо достојни
ваше пажње и жртава, које чините у
сваком погледу.“

„У нећељу спремам се да пођем
у пансион код упука Пековијех.“

Завршава се писмо млаштвом по-
здравица рођацима и познаницима, и пи-
тањима о њима, ће је ко и шта је с
књм. Датирано је 3 новембра у Пе-
трограду.

Писмо ово, као што се може ви-
ђети, једног је ђака исте групе и са-
савним приватног карактера.

О осталим ђацима, који су отишли
у Русију раније, такођер добијам из-
вјештаје, како се сви они налазе пре-
лијено; а студенти медицинске акаде-
мије много се хвале са својим инспек-
тором. —

Н. Р.

(Личне вијести). — Г. Митар
Пламенац, који је највишим рије-
шењем именован за повјереника у по-
словима Прне Горе при високој Пор-
ти, кренуо је у четвртак, 18 о. м., у
Цариград на своје одређење. — Г.
Митар Бакић, досадашњи повјереник
пригорски у Цариграду, разријешен
је по својој молби од своје досадашње

дужности и позват на своје пређашње
мјесто у министарству иностраних
дјела.

Из Великог Суда.

Број 20
1887.

Седам убиства Саве Јованова Бујачића
из Грахова.

(Наставак.)

Убио га је просто из среброљубија,
јер је био увјерен да мора бити у њега
пара. Убица се није преварио већ је на
убицином Стевану наша 59 талијера у
алато и у мунди, о којима му је Стеван
исте ноћи казивао. Пошто га је убио,
оставио га је био на исто мјесто, вратио
се кући, изјавио своје козе, и пасео их
око истог мјеста где је Стеван мртав ле-
жао, чувајући да ко не нађеже на њега.
На том мјесту није га хтио укупати од
страха да се не би његов гроб пронашао,
сам га није мога понијети на друго скри-
вено мјесто, већ га је ту држао два дана
и једну ноћ. Кад је било испред друге
ноћи, пошао је Сава и зазвао брата свога
Милутина да брзо код њега пође. Кад је
Милутин дошао, казао му је Сава да има
нешто донијети, али да не може сам и да
а је тога ради звао да му поможе дони-
јети, не казав му у чему је ствар. Милу-
тин кад је дошао и видео Стевана мртав
залезао је и сјекиво да бјежи натраг.
Убица изгубио револвер и рече брату:
„Ако ми не помогнеш понијет ову лешину,
и тебе ћу убити као њега“. На тај начин
Милутин се склони, поможе понијет Сте-
вана, и баце га у јаму с ножем, хаљинама,
медалом и чибуком. На питања убице је
одговорио да за ово убиство није нико
знао, до брата Милутина, а доцније спаха
Кретиња. —

Убица Сава признаје да је убио Илију
Малтеза Убуљанина из Боке. Которско из
истијех побудакало и Стевана Цуцу. Убио
га је из среброљубија. Илија је био усташ
из Боке, имао је нешто живог што је био
продао. Исти је био продао Саву Бујачићу
и Стевану Булајићу 18 коза за толико
талијера које нијесу још плаћене фамилији
убиценог. Сава предложио Булајићу да убију
Малтеза, у нади да ће код њега паре наћи,
јер је међу плећа носио торбицу коју није
никад са себе скидао, ци кад је спавао,
што је Саву још више увјерило да у тор-
бицу мора имати пара. Сава и Стеван
договоре се и изврше убиство на овај
начин: —

Сава и Булајић пошли су заједно с
Грахова на кад су дошли до мјеста Замла-
ћене Горе, ту Булајић остане, а Сава пође
к својој кући где се Малтеза бавио неколико
дана. Како је ноћ била омркла, предложио
Сава Малтезу да иду дако што украду.
Малтеза пристаје и пође са Савом. Кад су
били до мјеста где је Булајић чекао, ту су
стали и огањ наложили у једној шумици,
а Булајић је стојао на близу скривен.
Пошто су се огријали, Малтеза је заспао,
тадер Булајић дође и по каживању убице
дохвати Малтеза за ногу, а Сава га убије
из острагине на слијено око. — Пошто

су га убили скинули су с њега торбицу,
али у њој нијесу нашли ништа до мало
опуте, а за кози нашла су само 26 цван-
ника које су одма подијелили.

Пошто су перквиизици над убијеним
Малтезом извршили, бацили су га у јаму
до које су га нарочито довели да га не
буду принуђени далеко носити. —

За ова убиства дознала је фамилија
Милоша Бујачића, стрица Савина, и то на
ови начин: —

У кући Савиној остао је био један
памадан и капица Малтеза. Сава је био
дао своје стрицу памадан у намир за
један листосјек. Кад је власт затражила
Малтеза, казао је Сава пред Милошем и
свом чељади да је он убио Малтеза и да
је они памадан његов. Милош се је на то
смунуо и одио му памадан. Сава је сам
себе издао да је убио Малтеза у прису-
ству свога стрица Милоша, пред Милином
женом Спасојевом, пред Ђорђијом Спасо-
јевим који је имао 19 година, и пред Бо-
риком шћером Спасојевом од 22 године.
У то вријеме власт је Саву звала и
питала за Малтеза куд се ђеде, јер је
познато било да је пријед нестанка био
неколико дана код њега.

Од како је Сава убио Илију Малтеза
мучила га је мисао да га Булајић не про-
наже, чега ради његов живот био му је
досадан. Сава, не имајући своје куће,
зимовао је у кући свога брата Голуба.
Тако су у тој кући живјеле двије фамилије,
Голубова и Савина.

Голуб је тадер имао с Кретињом
једно мало дијете. Сава с Маријом двоје
мало ђеце. дакле пунољетних је било само
четворо чељади. Сава будући огреза у
убиствима, ослачало му бјеше пролијевати
људске крви, али колико је год био кро-
вочан, ипак се бојао да се његовим злим
дјелима не уђе у траг.

Да би утврдио траг убиству Малтеза,
ријешени се да убије Стевана Булајића.

Пође код њега на Грахово, позове
га у своју кућу, под видом да купује стоку.
Стеван је на тај позив дошао 3 новембра
1884 г. и ноћно двије ноћи у кући међу
чељадима Савиним и Голубовим. У дан су
ходили да гледају стоку, а кад је друга
ноћ омркла и пошто су сва чељади полије-
гала и заспала, заспао је био и Стеван.
Једини Сава био је будан и назиравао да
ли је Стеван добро утврдио.

Кад се о томе увјерио, дига се и узео
сјекиру, удари Стевана по глави и тим
јединим ударцем осмртио га. Кретиња
Голубова не бјеше заспала, на ударац је
скочила и виђела Саву где стоји са сјеки-
ром у руци. Пошто виђе мртва Стевана,
стаде да бјежи и да виче. Сава држећи
сјекиру повиче Кретињи, ако се жива чула,
даће јој у главу као Стевану. Тада пову-
че га мртвога у дно куће и покри вишом
па леже да спава. Али није смио дуго
трајати, јер је знала Стеванова жена где
је муж бјеше пошао.

С тога је поранио и поша на Гра-
хово, оставив Стевана неукопану у кућу.
Дошао је код Стеванове жене Марије го-
ворећи јој: поручио ти је Стеван да узмеш
коју пару и да пођеш у Драшкорицу, али
да нико не зна јер хоће да иде сјутра у
Котор да нешто купи. Стеванова жена,

пошто је средила послове домаће и ђецу,
узела је 23 шнорина и боцину ракије, па
кад је мркло кренула је пашавши Саву
где је чека. Путем идући Марија је давала
Сави ракије и мирно ходила док су дошли
на мјесто где је Сава био у напријед спре-
мао једно дебело дрво близу једно јаме.
Кад су ту дошли, Сава је понуди да по-
чину. Марија послуша и тек што бјеше
сјела, Сава дохвати оно дрво и удари
Марију по глави те она на мјесто остане
мртва. Како није хтио ни ову прилику
пропустити а да коју пару не плијени,
узме с Марије оне паре што јој је пре-
поручио да понесе са собом, па је превуче
и тисне у јаму.

Пошто је Марију убио, пошао је дома
да укопа Стевана. Ископао је гроб у истој
кући Голубовој и затрпао Стевана.

(Свршило се.)

Књижевност и умјетност.

Уредништво је примило на приказ:

П. А. Лавровъ. — Петръ П.
Петровиѣвъ Пѣгошъ, Владыка Чер-
ногорскій и его литературная дѣятельность.
— Москва. Типографія 9. Лисенера и Ю.
Романа, Србать. д. Платонова, 1887. —
Стр. 416, вел. 8-на. На унутрашњем па-
словном листу има ови суретни мото:

Благо томе ко довијек живи,
Имао се рашта и родити.

Горски Вјесник.

Ко вјечито хоће да живи е,
Мученик је овога свијета.

Пѣшан Мали.

Ми ћемо другом приликом опиширије
проговорити о тој врло занимљивој књизи.

БРАНИЧ. Лист за правне и државне
науке. Број 21. 1 новембра 1887. у Био-
граду.

Садржај: Читатељима „Бранича“.
— О реформи судова у Србији, реферат
П. Ј. Савића. — Баштина и својина или
коллективизам и индивидуализам код Срба,
написао Мита Радосављевић, (наставак).
— Међународно железничко право у ври-
јеме рата, од Лоренца Стајна, пријевод Д.
Гојевца (свршетак). — Грчка савјести код
криваца, написао Х. Фери, пријевод М. М.
Ж. (наставак). — Из суднице XXIV. Сави-
штење М. Дамјановића. — Вјесник.

ТЕЖАК. Властник и издавалац српског
пољопривредног друштво. Одговорни уред-
ник Светозар Љ. Гавриловић. Свеака XI.
за новембар 1887 год.

Садржај: 1. Дуван, његова култура
и фабрикација, од К. Пригорца (наставиће
се). — 2. Основи рационалног сточарства.
— 3. Нешто из винодјела (наставиће се).
— 4. Начин пчеларења по Коржесевском,
од Радована Милића (наставиће се). —
5. Примјена парне снаге у пољској при-
вреди (наставиће се). — 6. Пољопривредне
штегочине и помагачи, од Драг. М. Јован-
овића. (наставиће се).

Биљешке: — Опет „Рамија“ у
Мацарекој. — Који су услови пужни, па
да воће увијек и редовно рађају? — Цви-
љиво воће. — Чувајмо птице. — Чување

Да погибе у бој љути;
убојнице!
Бе се српски момци грабе,
младо момче!
Око глава и оружја,
просте ране!
Но на вјеру у невјере,
вјерна главо!
Да ми се је помамити,
сестри црној,
Да те како заборавим,
кукавица!
Е презгодна глава бјеше
млади брате!
Да уз цара сједијаше,
мудра главо!
Шћаше царев везир бити,
сестри тужној!
Да код краља сједијаше,
мој младику!
Венерал му шћаше бити,
моја ружо;
Да се могу разговорити,
срце моје!
А са мртвом твојом главом,
кам' да ми је!
Да ти црне очи виђу,
очи моје!
Да пољубим мртву главу,
мјесто брата!
Да оченљам дуги перци,
јаох мени!

Не бояся смерти средъ ераженъ —
Истыи воинъ!...
Гдѣ вѣсь Сербы межъ собой враждуютъ,
Кто храбрѣе? —
Кто добудетъ больше главъ и ружей?...
Что намъ раны?...
Но какъ могъ повѣритъ ты невѣрнымъ
Ты столь вѣрный!
Потерять сестрѣ твоей несчастной
Съ горя разумъ!...
Не забыть мнѣ брата дорогого —
Мнѣ сироткѣ!
Богатырь ты былъ и витязъ гордый —
Братъ мой милый!
Коль служилъ бы ты въ дворцѣ султанскомъ
Витязъ мудрый!
Быть тебѣ бы визиремъ въ томъ царствѣ —
Соколъ ясный!
Былъ бы ты при тронѣ королевскомъ,
Отрокъ милый!
Сталъ бы ты великимъ генераломъ,
Цвѣтъ мой алый!
О, когда могла бѣ проговорить я,
Мое сердце!
Хоть словечко краткое съ тобою —
Гдѣ, скажи, ты?!
Увидать бы черныя тѣ очи —
Твои очи!
Увидать чело твое, мой братецъ,
Братъ любимый!
Расчесать бы кудри дорогія —
Горе! Горе!...

И јуначку чалму свежем,
сестра грдна;
У крвничке сад си руке,
платили те!
Нагрдиће красну главу,
прекрвници!
Ту ћеш много браће наћи,
куку нама!
Биранијех соколових,
куку, браћо!
По бедему од Травника,
Бог га клео!
Главе братске познат' већеш,
нама празно!
Јере су их нагрдили,
невјерници!
Куд ће твоја млада луба?
куку њојзи!
Двоје ђеце твоје људо!
сирочади!
Што ће јадни ђед ти Бајко?
мој Батрићу!
Који те је одњио
тешко њему!
Просте твоје љуте ране,
мој Батрићу!
Ал' непростити грдни јади,
куку, роде!
Е се земља сва истурчи,
Бог је клео!
Главари се скаменили,
кам им у дом!

Повязать чалмою лобъ твой милый —
Милъ несчастный!
Ты теперь погибъ отъ рукъ злодѣевыхъ
О, отмщенъе!
Наругаются они — злодѣи
Надъ тобою!
Много ты наѣдешъ съ собою братьевъ!
Горе! братья!
Віе такихъ же соколовъ, какъ самъ ты, —
Горе! Горе!
Все на стѣнахъ Травника высокихъ —
О! проклятье!
Но средъ нихъ — своихъ ты не узнаешь!
О! сироты!
Лица всѣхъ злодѣи показали!
О! злодѣи!
А жена! жена то молодая!...
Вотъ гдѣ горе!
Двое крошечныхъ малютокъ съ нею,
Вотъ сироты!
А что скажетъ старый дѣдъ твой Бајко?
Милый Батрићу!
Что тебя растилъ съ такою любовью!
Горе! Горе!
Ахи! твои простѣ ли-бы мы раны —
Милый Батрићу!
Родовое-жъ горе незабвенно —
Горе! Горе: —
Вся земля теперь ужъ потурчилась —
О! проклятье!
Главари окаменѣли въ страхъ —
Да погибнетъ родъ ихъ.
Вас. Пассекъ.

сена. — Потапање старог и оног сје-
мена, које тешко клија у глицири. —
Постану слатки кромири за јело. —
Досерве од млијека помоћу загријевања и
мешавања. — Просто а сигурно средство
против мишева. Употреба лусака од кру-
нених ораха. — Паковање масла.
Гласиња: — Пољопривредно дру-
штво крагујевачког округа. — Стање жетве
у Србији. — Против вјештачког меда. —
Пореза на вино у флашама у Русији. —
Вино има пољопривредних друштава и
друштва за извоз вина из Мађарске за
Уједињене државе. — Још једна нова
башкет на виновој лози. — Награда про-
ти перносоли. — Наша вина. — Пот-
помагање винарских друштава у Италији.
— Ради унапређења винодјелства у Босни
и Херцеговини. — Министар финансија и
попозол соли. — Потпомагање земљодје-
лаца у Мађарској.
Дописи: — Из среза рамског (окр.
сарајевачки), од Мх. Ст. Ризница, учи-
теља. — Из Медвеђе, од Павла М. Радо-
слављевића, агронома.
С прилогом.

ХРИШЋАНСКИ ВЈЕСНИК. Часопис
духовни за хришћанску поуку и црквену
живљеност. Издавалац и одговорни уред-
ник Алекса Илић, протојереј и предјелник
вотпаторије београдске. XI. свеска за
новембар. Година IX.
Садржај: 1. Бискуп Штроемајер.
— 2. Вјере у свијету. — 3. Ријеч на па-
ростоу погинулих. — 4. Закон Божиј и
наш живот различити видови. — 5. Са сабора
архијерејског. — 6. Збор свештенички у
Врутевцу. — 7. Учитељ без Бога. — 8.
Дописи „Хришћанског Вјесника“. — 9.
Вјешти из црквеног свијета. — 10. Са
сабора архијерејског. — 11. Гласник.

Из Братиславе (Breslau) при-
шли смо објаву од одбора глумца
такозваног њемачког позоришта, да њи-
хов поштовани друг и редитељ, геш.
Ernst Nedelko (recte Неца Недељ-
ковић) слави 28 о. м. навршетак 25
година свог умјетничког рада. „Како
је исти“ вели даље објаву, „и као срп-
ски и хрватски глумац умјетничкогао,
прилика је да ће се његова слава ти-
дати и његовијех ближих сучасника.“
Ко је гд видно Нецу Недељко-
вића на позорници београдској, ново-
садекој или загребачкој, сваки ће се
пријатно сјешати оних часова умјет-
ничке забаве. Мора нам бити јкао што
такав умјетник мора тражити захвалног
пола своје раду у туђини, но у другу
руку, и као Србима и као поштова-
њима умјетности, може нам бити мило,
што и овом приликом видимо како
Србин успијева да нађе поштовања и
признања своје дару и својој врлини
у туђем свијету. Поред славног ње-
мачког глумца и вајмарског редитеља
Јоке Савића, Неца је Недељковић
други Србин, којим се њемачка Талија
поноси.

Како нам је објаву касно стигла
(па исти дан славе, 10 час. вече) нека
врели умјетник овим путем прими нашу
срдачну честитку и пријатељски по-
здрав с ових српских висова у
у њекад словенску, сад већ пошљемачку
сјеверну низину.

Просвјета.

„МАТИЦА СРПСКА“.

Непознати писац подноси на распи-
сану награду од 50 дуката из фонда Јо-
вана Остојића и жене му Терезије своје
дјело: „Естетика, Српски напјевана
њига“, смотом: „Нит сам луда, нит од-
лише мудра, нит сам вила да збијам обла-
ке, већ девојка да гледам предасе“.

Дјело је приложено и зачећено пи-
смом, које скрива име писца.
Издаје се на оцјену члановима књи-
жениог одјељења Мити Петровићу профе-
сору у Сомбору и Васи Вујићу професору
у Карловцима.

Јован Грчић јавља, да је на ново
прегледао драмолет Љубомира Љубинка-
Петровића с насловом: „Суђаје“, и увјерио
се, да је писац дјело своје онако попра-
вио, као што је он то у првој оцјени за-
хтјевао, и да се тако сад може примити
за „Летописе“.

На основу те оцјене прима се спо-
менито дјело и писцу се одређује у име
наградe 30 ф. из фонда Накиног.

Члан Јован Грчић подноси своје ми-
шљење о дјелу непознатог писца код на-
словом: „Свејрва“ шаљива игра у 1 чину.
У својој оцјени наводи, да је „Све-
јрва“ мала шаљива игра са једном и здра-

вом замисли, а израђена лијепој рутном
и зачињена свјезким, неусиљеним хумором.
Лица су махом вјерни и погођени типови,
ликови паважени из свакиданњег нашег
живота. По свему се види, да писцу ово
дјело није првице, јер са великом сигур-
ношћу карактерише, поуздано експоније,
вјешто замршје, а лако одмршје. Оцје-
њивач се не сјећа, да је послје Косте
Трифковића и један наш писац шаљивих
игара — није их до душе много баш ни
било — тако прокикао у живот и прозreo
му мане и опачине, и тако их без опора
сарказма, чисто би се рекло: са штедњом
и обазривошћу изио на рутло, као што
је то писац ове шаљиве игре кадар.

Оцјењивач мисли, да „Свејрва“ за-
служује свакако озбиљну пажњу, јер от-
крива одлучан дар свога писца, те с тога
преноручује, да се то дјело прими за
„Летописе“ и награди.

Према тој оцјени прима се споменуто
дјело за „Летописе“ и одређује му се на-
града од 50 ф. из фонда Накиног.

Послје тога отворило се дјело при-
ложено зачећено писмо, на ком се нала-
зио исти натпис као и на самом дјелу, те
се видјело, да је то дјело написао Мита
Калић.

НАРОДНА ПРИВРЕДА.

КАКО ДА ХРАНИМО ЖИВО.

Пише:

Др. А. Ковишица.

III. Станови.

(Наставак)

Густи се клак гаси у води и спрема
се у јаке; хидраулични или житки, гаси
се етопрв онда, кад се претвори у прах.
Кад се густи клак гаси има га двојстук
и трострук, особито ако је чист и добар;
и што га више држимо заклопа, то је
бољи и лакши; хидраулични тако притво-
рен у прах, треба га све дотле докле га
мислимо употребити, сачувати од влаге.

Што је прах фињи, бољи је; и боље
подноси да му се дода пржине.

Колико пржине треба додати то за-
виси од саставине клада.

Ако је клак густ доде се четири пута
толико пржине, танкоме клаку доде се
једно до двадесет пута толико пржине;
јер има у себи другијех ствари које служе
исто што и пржина.

Кад не би имали право хидрауличног
клака могао би се употребити и густи
клак, него га треба замијенити са дрве-
нином претвореном у прах, или са прахом
добро истучених опека, са ситним пијеском,
са пелетом од каменог угљена; јер све те
ствари ојачују суху цаклину у води или
на мокрој мјести.

У задње доба фабрикају артифи-
цијални Цимент (Portland) који је јеф-
тин и сигуран.

Портланд даје се замијенити и са
великом множином пржине, и може се по-
мијенити са ваздушном (сувом) цаклином.
Цимент који се споро угврђује,
много је јачи од онога који се брзо ствене,
и поднаша више пржине.

Обично се замијеша један дио ци-
мента са 3 дијела чисте пржине.

Једној тунелади Portland — цемента
хоће се 0.370 ком пијеска; на 1000 комада
опека рачуна се 3.08 до 3.38 тунелада
цемента.

Кад градио зидове треба да се др-
жимо ових правила:

Да обзори зглобови (commettiture)
orizzontali сачињавају међу свака два слоја
ниску површину колико је зид дебело; да
уздужни зглобови (commettiture perpendi-
colari) које међемо међу два слоја једног
до другог не би дошли један на другог.
Што је више слојева један на другог
(пажњом да не би били уздужни зглобови
један на другог) тим је чвршћи савез.

Ако употребимо наклону нека су по-
једини слојеви једни на једне 13 м.м.
дебели да се зид прије неупи; за тим
строго ћемо пазити да опеке горе и доље
и са страна добро се забију у цаклину.

Ако ми зидове мислимо замазати
(окартати), онда зглобова не смије се ба-
рем за 13 м.м. залијепити цаклином, да би
у исте цаклина прије ушла и држала се
боље зид.

Мање би нас коштало кад би зидове
опасаће зградиле на стубове а међу про-
сторе ступова направиле од танких дува-
рова, или кад би зидове опасаће оградиле
шупље.

Главне свезе које су на пр. од 4-7
до 5-9 м. једна од друге далеке престоје
се у стубове, који у то вријеме ће се
мисли пров на свод подићи, служе као
потпори (battacane) сводова те продиру
изнутра и изван.

Бога ми штеди се много материјала
а зграда је исто јак и не изгледа адвора
монотонична кад је превећ дуга јер volens
volens хоће се и на нитама мало есте-
тике.

Шупље опеке доста су танке кад су
од 6-5 до 8-7 м.м. дебеле, с тога ако су
25 см. дугачке тежу 3-5 кила. Оне су ое-
битнијех форама и много су кориене.

Корисне с тога, што за допијети их
на мјесто, трошкови умањују за 15%.

Неће се мање радника особито ако
су великог формата. Пуно су лакше а
брже и за свод. Лако се и прије неупе и
држу топлоту. Опреди су доказали да добре
опеке могу поднијети на сваки квадрат см.
њихове површине 71-5 кила тежине.

Шупље опеке 12-5 см. високе и ши-
роке без икакве потребе највише тиску од
375 к., прстоје опеке 250 к., зглобови од
цакLINE 200 кила тежине.

(Наставиће се.)

ПРОМЕТ ДОМАЋИЈЕХ ПРОИЗВОДА У ЦРНОЈ ГОРИ.

Викилић, 15 новембра 1887.

На данашњем пазару биле су разној
трговини цијене ове:

Волови, цијена по комаду по 24—30
ф. — Краве, цијена по комаду по 14—22
ф. — Брави овчи, цијена по комаду по
2—7 ф. — Брави козји, цијена по комаду
по 2—6 ф. — Јарад, цијена по комаду по
1 ф. и 30 н. до 1 ф. и 70 н. — Јагњад,
цијена по комаду по 1 ф. до 1 ф. и 60 н.
— Прасад, цијена по комаду по 2—16 ф.
— Кожице овче, комад по 70 н. — Кожице
козје, комад по 1 ф. — Кожице јареће,
комад по 1 ф. — Руметин, ока по 12 н. —
Бранио руметинско, ока по 12 н. — Раж,
ока по 10 н. — Шеница, ока по 12 н. —
Јечам, ока по 9 н. — Кртола, ока по 3 н.
— Зеље, ока по 4 н. — Масло, ока по
1 ф. и 10 н. — Скорун, ока по 70 н. —
Сир добри, ока по 60 н. — Сир прости,
ока по 25 н. — Дуван у листове, ока по
1 ф. и 30 н. — Дуван дограм, ока по 80
н. — Восак, ока по 1 ф. и 60 новч.

Бар, 16 новембра 1887.

На данашњем пазару биле су разној
трговини цијене ове:

Жито руметинско, баган по 1 ф. и
65 н. — Пшеница, баган по 2 ф. — Со-
чиво, баган по 2 ф. и 30 н. — Сир, ока
по 52 н. — Вуна, ока по 80 н. — Рибе
крана, ока по 20 н. — Уљева, ока по 12
н. — Дуван у листове, ока по 1 ф. —
Козе, цијена по комаду по 2 ф. и 70 н. —
Овце, цијена по комаду, по 2 ф. и 70 н.
Уље слатко, ока по 42 новч.

НАМЕТАР

за мјесец новембар.

1. (13) нов. 1837. (прије 50 година)
отвори се у Карловцима српским народни
сабор, који 11 (23) нов. једногласно изабра
за митрополита Стевана Станковића, епи-
скопа бачкога. Сабор овај распуштен је
29 нов. (11 дец.).

2. нов. 1477. босански Турци палише
и робине све до воде Соче (Изонца).

3. (14) нов. 1789. међу Подгорницом и
Снужем развију Црногорци Махмуд папу
Бунатлију, кад је овај са 6000 Арнаута
пошао у помоћ Београду. Силни Арнаути
изгибоше. Прогорача погубе 32, рани их
се 41. С остатком војске мораде Махмуд
потиснут у Дубровник сити и одатле
отићи у Скадар. Ти су се Арнаути зло
напатили, јер их је друга половина оби-
лазила око Црне Горе, да би дошле у
завицај.

4. (14) нов. 1663. Никола Зрињски,
унук сибетскога јунака, зло порази Турке
и Татаре, који су ударили на нови Зри-
њавар, јер су били чули да је у њему мало
војске. Силни Турци и Татари подавише
се у Мури, 800 рањеника однесоше у Бу-
дин на видање. Зрињски доби ту 1000
кова. Он је уза се имао само 300 пјешака
и 300 коњаника од вараждинских и истриј-
ских Срба граничара.

5. (15) нов. 1689. Њекарсци са Ср-
бима побине код Штина дивје јаке турке
чете; ипак се морадоше послје тога испред
Турака новући према Нишу.

6. (18) нов. 1849. изиђе Њекарски па-
тенат, којим се Србима у новом српском
појаводству даје право да се изјасне, с ко-
јом круновином аустријске царевине желе
да се споје.

7. нов. 1203. кардинал Леон де Санта
Кроче, кога је римски папа Инокентије
III. на некако бугарскога краља Јована
(Јованиче, Калојована, Јанићија) био по-
слао у Трново, начини тамошњег архиепи-
скопа Василија бугарским примасом, а
митрополити преславски и велбушки до-
бине архиепископске планшете, владике
видински, вишки, брањачевски и скопљан-
ски добише митре и бине потчињени
трновскоме примату.

7. (20) нов. 1862. (прије 25 година)
умре у Новом Саду Јован Трндафила, који
је оставио тестаментом 140.000 едорица
на стипендије православним Србима и ср-
пским православним Властима.

9. (19) нов. 1627. Њекар и краљ Фер-
динанд II. потврди Србима у Мађарској
правнице и повластице, које су им дали
ранији мађарски краљеви.

10. (21) нов. 1774. умре словеначки
списатељ Иван Поповић. Родно се 1705 г.

11 нов. 1887. (прије 500 година) бо-
санска војска зло онустони задарску око-
лину, јер је Задар био уз мађарскога
краља Жигмунда, а босански краљ Стеван
Твртко I. био је уз Карла од Неапоља,
Босанци су плаћали до 18 нов., а онда
оде Врани, гдје се сједни са војском
вранскога пријора Ивана Палине.

12. (23) нов. 1791. Њекар и краљ
Леополд I. даде мађарско племство Арсе-
нију Марковићу, вајару у Н. Саду, њего-
вом брату Аксентију и још 41 српској
породици.

13. (24) нов. 1796. Французи из Кела
хтједоше под селом Сундајом да пријеђу
ријеку Шутер, али их одбију граничари
Сријемци, Бројани и Градишчани, а у по-
гјери ритмјастор Марко Рајковић са хр-
ватским граничарским катанам многе по-
бије и зароби.

14. (24) нов. 1643. хрватски граничари
борише се код Тутлингена у јужној Ње-
мачкој са њемачким лутеранима.

15. (26) нов. 1788. по уговору са
Њекарским Њекарлима капетан Радич Пе-
тровић са 200 Срба фарајкораца под кнезом
Јованом Новаковићем и Живком Милево-
вићем, отвори поћу на Београду врата од
Дунава (сукатију); али Њекарске шајке са
вараждинским пуковником Давидовићем абор
магле промаше катију и оду под Борчу и
Радич једва умакне. Међу тим је Јован
Чардаклија са другим Београђанима заковао
чавлима многе турске топове. Чардаклија
са тешком муком утече са њекима, али
његолико његових другова бине ухаћени
и умру на тешким мукама.

16. (26) нов. 1663. хрватски бан Пе-
тар Зрињски побједе код Бурђево Стајене
на Гачки Али нашу Ченгијића.

17. (27) нов. 1678. умре у Загребу
јежовит Ђорђе Хабделић, хрватски писац.

18. (29) нов. 1774. Марија Терезија
одобри план за тривијалне (основне) пра-
воеланне школе у Бзугу. По овом плану
требало је подићи 373 нове школе, 21
оправити, 19 проширити, учитеље добро
снабдјети, школе снабдјети училима. Ди-
ректор над тим школама постаде Тодор
Јанковић (Мирјевић).

19. нов. 1202. преда се Задар мје-
тачком дужду Андрији Дандулу и крето-
носцима. Мљечини га онлијене и поруше
му зидове.

20. нов. (1 дец.) 1794. испред Мајнца
био је крвав бој између Њекарскаца и
француске силе. Граничари и српски фарај-
корци борине се не успијајући испред
села Цалбаха пуна 3 часа против 24.000
Француза. Цалбах су Французи више пута
отимали и губили, најпослије послје борбе
од 10 часова устугинше.

21. нов. (2 дец.) 1787. (прије 100 го-
дина) Њекарски Њекарал Аливиција покуша,
да помоћу Срба понови отме Београд, ма-
кар да Турцима није био рат објављен.
Овај покушај не ненаде срећно. Гајекоје
шајке са великим топовима насједоше;
Турци добише његолике понтоне и шајке,
а многи људи пронадоше у глибу. Аливи-
ција се послје изговарао, да се провио
глас, да београдски паша намјерава уда-
рити на Мађарску, па га је хтло да пре-
дуприједи.

22. нов. (3 дец.) 1744. код Најснла у
Ченкој заробе хрватски граничари 30
Пруса.

23. нов. (5 дец.) 1828, умре у Будиму
Лука Миловановић Ђорђевић, српски епи-
сатељ. Било му је 44 године. Родно се у
Осату у Босни. Вук Караџић издао је 1833
год. његов „Општ настављена к српској
сличносрјечности“, у коме су и његолике
пјесме његове.

24. нов. (5 дец.) 1757. у боју код
Лајтена у Слеској, гдје је Фридерик II. са
34.000 момака победио 90.000 Аустрија-
наца, врло су се одликовали граничари
Градишчани. У Њекарској војски били су
и Лачани, али они нијесу дошли у ватру.

25. нов. (7 дец.) 1849. установи се
у Београду школска комисија, која је имала
да пине школске књиге за основне школе
и у опште да буде при руци попечитељ-
ству просвјете.

26. нов. (7 дец.) 1704. Њекар опомише
српскога патријарха Арсенија III. Чарно-
јевића, да задржи Србе од иступљења (у
борби са Ракоцијанима Мађарима), да
казни кривце и наплати штету, јер ће се
иначе против њих употребити строжије
мјере. Али се ова пријетња не изврши,
јер су Срби требали Њекару, по што су се
храбро борили против Ракоције.

37—30. нов. (8—11. дец.) 1792. гра-
ничари Вараждинци и Бановчави храбро
бранише опконе и засјеке код Пелингена
(код Тира) Ту су ударили на Французе
у шумама и посејали их 200.

28. нов. (10 дец.) 1864. умре у Бечу
бавиш министар и немонаовани државни

святник епископ, Стефан Марковић. Као учитељ у Коштајини, превео је с немачкога, Вождарску јеванџу од Крамера.

29. нов. 935. родно се цар Константин VII. Порфирогенит, син цара Леона VI. муча, унук цара Василија Македонца. Од њега имамо најстарије податке о Србима и Хрватима. Умре је у новембру 959 г.

30. нов. (12. дец.) 1812. добије баронство подмаршал Тодор Милутиновић Милошевић у Вашињегорски.

Новембра (крајем) 1599. 1000 коморанских Срба са 130 немачких војника ударе изненада на татарски табор испод Будима, многе Татаре појеку, остале разијају, ослободу 400 крштених робова, добију лијених атова. У истом четовању отму на Дунају двије трговачке турске лађе. Татари су пићар задобили, да је на свакога дошло по 180 талијера.

Новембра 1601. коморански Срби четујући отму испод Будима неколико турских шајка, потоку у њима многе турке, два беге заробе, а трећи се удавио у Дунаву. Ту су добили добар пленин.

Новембра 1603. 150 коморанских Срба дигну се у четовање, заробе 50 Турака и са 150 гла стоке врате се.

Новембра 1738. указаше се Турци око Шапца, који су тада беспривци држали, али их отјерају епископ хајдучи (пјеници добровољци). С. Н.

КЊИЖЕВНИ ОГЛАСИ.

„ОМЛАДИНА“.

Часопис за науку, књижевност и друштвени живот.

Цијел је „Уједињене Омладине“, према чл. 2. њених правила, „да ради на ширењу просвјете и његовању националних осјећања и врлина у епископском народу.“ Између осталих путева, предвиђених правилама, којима ће „Ујед. Омладина“ доетизати своју цијел, предвиђен је тач. 8 чл. 3 правила и пут „издавања популарних списа и обавјештавања, тега би била пошледица, да се из средине „Ујед. Омладине“ одгаје непосредни посподи тежњи и мисли овога друштва.“

Управни одбор руковођен е једне стране дужином, на коју га позивају друштвена правила, а с друге стране осјећајући зблиску потребу, да се омладини епископј пријиде један часопис, који ће бити брижљиви пропагатор и вјеран тумач тежњи овога удружења, а који ће јој умети указивати на истинске и најпрече потребе Српства, — одлучио је да покрене часопис.

Какав ће бити правац ового часописа, шта ће он заступати, то је казано допекло у члану, који говори о цијели дру-

штвеној. Међу тим, изишло је и помишати, да ће часопис бити строго очуван од дневне политичке партијске борбе. Његова задаћа клониће се искључиво истраживању и изучавању оних узрока, који спречавају наше народносно напредовање у свима правцима, и у исто пријеме изналажењу услова од којих зависи то напредовање.

Објективан и озбиљан рад на томе пољу кадар је да испуни ову празнину, која се данас осјећа код нас. Томе раду посвећује омладина своју снагу, кад се одлучила на овај корак, и нада се да ће наћи у цијеломе Српству обилате потпоре.

Лист ће доносити:

1. Расправе, које ће озбиљно претресати својне догађаје и прилике, које могу бити од повољна или неповољна утицаја на наш народни и економски живот.

2. Чланке, које ће редовно пратити сваки покрет, сваку важнију појаву Српства ван Србије.

3. Расправе, (студије, чланке, мемоаре) у којима ће се претресати са највећом објективношћу и са што већом ерудицијом јавни живот Србије и епископских крајина, указујући све мане и недостатке његове и износићи пут, којим га ваља окренути, на да Српство ојача, очврсне и одговори своје задатку.

4. Расправе, које ће пратити суверено покрете и резултате наука најважнијих по нас.

5. Пјесме, које гаје врлине и покрећу на племенити рад и усавршавање.

6. Белетристичке списе домаће и стране.

7. Критички преглед књижевних новина код нас и на страни.

8. Редовни мјесечни преглед — домаћи и спољни.

9. Радове, у којима ће се поклањати нарочита пажња положају радника и сељака, и

10. У опште све радове, који би унутрашњом вриједношћу својом били добит за књижевност еписку.

„Омладина“ ће излазити два пут мјесечно: сваког 15 и 30 дана у мјесецу на три штампана табака велике осмине у новцу. Први број изаћи ће 30 нов. т. г.

Цијена је за год. за све ери. земље 12 д., за по год. 6 д., за 3 мјесеца 3 д., до краја год. 1 и по д.

За остале земље годишња је цијена 20 динара.

Чланови „Уједињене Омладине“ добијаће часописе у пола цијене.

Претплату ваља слати на друштвеног блајиника г. Ник. П. Михајловића трговца, а писма и рукописе на уредништво „Омладине“.

Београд, 8 новембра 1887.

УПРАВНИ ОДБОР
Уједињене омладине.

ОТКРИТА ПОДПИСКА

НА 1888 ГОДЪ

НА БОЛШУЮ ЕЖЕДНЕВНУЮ ПОЛИТИЧЕСКУЮ, ОБЩЕСТВЕННУЮ И ЛИТЕРАТУРНУЮ ГАЗЕТУ.

„РУССКІЙ КУРЬЕРЪ“.

(ГОДЪ ДЕВЯТЫЙ).

Годъ еще и десять дѣтъ минеть, какъ издается „РУССКІЙ КУРЬЕРЪ“. Этотъ рядъ цѣлыхъ годовъ нашего изданія, пользовавшагося все это время добрымъ вниманіемъ и довѣріемъ со стороны русскаго общества и русскаго народа, добрый откликъ ему со всѣхъ сторонъ Россіи и изъ среды славянскихъ народовъ поддерживающій нашу энергію и къ будущему служенію на пользу русскимъ и славянскимъ интересамъ и дасть намъ право высказаться болѣе точно и опредѣленно о задачахъ нашихъ и намѣреніяхъ.

Мы не забываемъ и въ будущемъ своего знамени добросовѣстно мыслить на общую пользу, твердо слѣдовать тому же принципу правды, которому слѣдовали и донынѣ. Чутко стоя на стражѣ общественныхъ интересовъ, мы внимательно, какъ и прежде, будемъ слѣдить за всѣмъ, что совершается внутри и вѣдъ дорогаго для насъ отечества, что такъ или иначе отражается на его историческихъ судьбахъ. Намъ дороги эти судьбы и потому мы не пропускаемъ ни одного изъ событийъ, вліяющихъ положительно или отрицательно, какъ на совершенствование русской жизни, такъ и на политическое положеніе Россіи — какъ великой державы, достоинство, могущество и слава которой составляютъ нашу национальную гордость. Мысли наши и сердце наше, переполненные чувствомъ истиннаго патриотизма, всегда готовы со всемъ посильнымъ словомъ служить службѣ всему, что можетъ содѣйствовать ко благу родины, къ преуспѣванію и величію русской земли и русскаго народа.

Вотъ причина, въ силу которой мы съ одинаковымъ вниманіемъ и усердіемъ относимся ко всѣмъ вопросамъ государственной и общественной жизни, поочередно трактуя о дѣлахъ и вопросахъ политическихъ, административныхъ, законодательныхъ, судебныхъ, городскихъ, земскихъ, финансовыхъ, экономическихъ, торговыхъ, промышленныхъ, о вопросахъ народнаго образованія, народнаго здравія и вообще о всѣхъ социальныхъ и политическихъ явленіяхъ, имѣющихъ прямое или косвенное отношеніе къ жизни и къ быту русскаго человѣка.

Историческіе русскіе заветы и чувство единства нашего національнаго духа съ единоплеменными и единокранными намъ народами славянскими заставляютъ насъ зорко слѣдить за судьбами единства и содѣйствовать, по мѣрѣ силъ нашихъ, всему, что можетъ сплотить славянство въ одно цѣлое с нами...

Смерть славныхъ московскихъ публицистовъ заставила насъ особенно ревнито вѣстать при исполненіи своихъ обязанностей и нестататься употребить наши силы къ тому, чтобы послѣдовать, насколько то будетъ возможно, тѣмъ сторонамъ ихъ дѣятельности, которымъ мы сочувствовали при ихъ жизни и которыя остались и понынѣ для насъ симпатичными.

Уредникъ и издавалацъ Божо Новаковић.

Въ разработкѣ „Славянскаго вопроса“ намъ обещалъ свое сотрудничество извѣстный славистъ О. О. Миллеръ, профессоръ с.-петербургскаго университета, членъ с.-петербургскаго славянскаго благотворительнаго общества.

Въ разработкѣ славянскаго вопроса участвуетъ у насъ также извѣстный ученый славистъ Н. П. Ансакъ, составителями котораго читатели уже знакомы.

Для той же цѣли установлены нами тѣсныя сношенія со всѣми славянскими землями и имѣются нѣсколько специальныхъ корреспондентовъ: въ Софіи, Константинополѣ, Цетинѣ, Рудукѣ, Бѣградѣ, Львовѣ, Вѣнѣ и другихъ славянскихъ городахъ.

Въ составленіи какъ „передовыхъ“, такъ и вообще статей въ газетѣ нашей принимаютъ постоянное участіе, кромѣ самого редактора-издателя, многіе извѣстные публицисты, профессора, специалисты по разнымъ отраслямъ званія, беллетристы, земскіе и городскіе дѣятели, юристы, филологи, педагоги, агрономы, техники и военные.

На ряду съ руководящими статьями по разнымъ текущимъ вопросамъ, на ряду съ серьезнымъ матеріаломъ, съ различнаго рода извѣстіями о текущихъ дѣлахъ какъ внутри Россіи, такъ и за-границей, съ различными новостями, составляющими вѣчно жгучій интересъ минуты и злобу дня, мы ежедневно удѣляемъ мѣсто въ нашей газетѣ и матеріалу беллетристическому, приваровленному для легкаго чтенія, давая этимъ читателю необходимое развлеченіе въ часы досуга и плодами творчества и художественной фантазій.

Чтобы слѣдить за жизнью Западной Европы и другихъ странъ свѣта, имѣются свои корреспонденты: въ Нью-Йоркѣ, Парижѣ, Лондонѣ, Берлинѣ и друг. городахъ.

Для ознакомленія съ дѣятельностью нашихъ земствъ, городовъ, селъ и деревень и вообще съ жизнью русскаго народа, имѣются въ губернскихъ и уездныхъ городахъ, въ селахъ и деревняхъ тоже свои корреспонденты, въ количествѣ до 300.

Въ виду того, что государство наше прогрессируетъ и все органы нашего государственнаго управленія усердно работаютъ, то для своевременнаго ознакомленія съ ихъ дѣятельностью, нами ир глашенъ специальный корреспондентъ, имѣющій постоянное пребываніе въ С. Петербургѣ. Его сообщенія ежедневно печатаются въ нашей газетѣ подъ рубрикой: „О проектахъ и о ходѣ дѣлъ въ государственныхъ учрежденіяхъ.“

„РУССКІЙ КУРЬЕРЪ“ ВЫХОДИТЪ ЕЖЕДНЕВНО ВЪ ФОРМАТѢ БОЛЬШИХЪ ГАЗЕТЪ ПО СЛѢДУЮЩЕЙ ПРОГРАММѢ:

I. Постановленія и распоряженія правительства. — II. Обзоръ политическихъ событийъ и общественной жизни; обсужденіе „вопросовъ дня“. — III. Хроника: извѣстія—придворныя, военныя, литературныя, художественныя, театральныя, музыкальныя, торговыя и др. Біографія и некрологи. — IV. Телеграммы. — V. Московскій дневникъ. — VI. Мнѣнія русской и иностранной печати по текущимъ вопросамъ. — VII. Жизнь Россіи: народное образованіе, земство, городское и крестьянское самоуправленіе, промышленность и торговля; корреспонденція изъ Россіи; извлеченія изъ журналовъ и газетъ. — VIII. Иностранная извѣстія: корреспонденція изъ заграничя; извлеченія изъ иностранныхъ газетъ. — IX. Литературный отдѣлъ: романы, повѣсти, очерки, разсказы, сцены, стихотворенія. — X. Фельетонъ: обзоръ явленій внутренней жизни; литературная летопись; обзоръ журналовъ; историческій листокъ; научная хроника; хроника заграничной жизни; театр и музыка. — XI. Критико-біографическій отдѣлъ: статьи по разнымъ отраслямъ наукъ, искусствъ и промышленности. — XII. Судебная хроника: судебныя процессы. — XIII. Разныя извѣстія: случаи, анекдоты и проч. — XIV. Справочный отдѣлъ: евѣднія—биржевыя, желѣзнодорожныя, театральныя и отвѣты редакціи. — XV. Объявленія.

Въ „Русскомъ Курьерѣ“ помѣщаются ежедневно, не исключая дней послѣднихъ и табельныхъ: политическое обзоріе, разнообразныя фельетоны и передовыя статьи по текущимъ вопросамъ и особенное вниманіе обращается на славянскій вопросъ. Телеграммы помѣщаются „Сѣвернаго Телеграфнаго Агентства“ и отъ собственныхъ корреспондентовъ.

Съ 1887 года размѣръ газеты значительно увеличился и прибавилось до 650 строкъ. Всего помѣщается текста, кромѣ объявленій, до 3000 строкъ.

Въ матеріальномъ отношеніи газета также поставлена въ благоприятныя условія. Всѣмъ извѣстна состоятельность редактора-издателя газеты, представляющаго для подписчиковъ прочную гарантію въ цѣлости ихъ подписныхъ денегъ и въ своевременной и правильной высылкѣ газеты.

Для печатанія газеты устроена типографія, снабженная новейшей конструкціи машинами и аппаратами, въ томъ числѣ скоронечатной англійской машиной „Викторія“, печатающей и фальцующей 10.000 экземпляровъ газеты въ часъ, аппараты для стереотипа и два мотора: газовый и паровой. Для разсылки газеты въ провинцію имѣется экседиторъ въ Москвѣ—артель разнощиковъ. Бумага по заказу нашему получается съ фабрики Кузнецова.

Редакція, контора изданія и типографія помѣщаются въ собственномъ домѣ Н. П. Ланина въ Москвѣ.

УСЛОВІЯ ПОДПИСКИ:

Съ доставкою въ Москвѣ: на годъ. 9 р., на 6 мѣс. 5 р., на 3 мѣс. 3 р. 75 к., на 1 мѣс. 1 р. 10 к.

Съ пересылкою во все города: На годъ. 10 р., на 6 мѣс. 6 р., на 3 мѣс. 3 р., на 1 мѣс. 1 р. 25 к.

Заграницу: На годъ. 20 р., на 6 мѣс. 12 р., на 3 мѣс. 6 р., на 1 мѣс. 2 р. 50 к.

1. Подписка принимается съ 1-го по 1-е каждого мѣсяца и не далѣе конца года.

2. Г. г. иногородніе, при возобновленіи подписки, благоволятъ прилагать свой печатный адресъ.

3. За перемѣну адреса городского и иногородняго — 30 к. При перемѣнѣ городского на иногородній доплачивается разницѣ въ цѣнѣ подписки.

ТАРИФЪ НА ОБЪЯВЛЕНІЯ:

За строку текста или за мѣсто, занимаемое ею:

На первой страницѣ 20 коп. за стр. | На четвертой страницѣ 10 коп. за стр.

Редакторъ-издатель: Н. П. ЛАНИН.

Ушло је у штампу и крозъ нѣско-
лико дана бити ће готово моје дјело:

„ЗНАМЬЕ СКАДРА НА БОЈАНИ“.

ПОЗОРИШНА ИГРА У 4 ЧИНА.

Цијена је књижице само 50 новч.

Господо скупљаче, умољавам, да се пожуе скупљањемъ претплатника а тако ието и претплатѣ; и да ми што прије отпрате имена предбројника, да знам, за колико љу комада поручити да дође; јер колики буде број предбројника на онимъ странама, толико ће и комада књижица доћи, а више не.

Ко се до сада није претплатио, још је на вријеме.

Цетинѣ, 13. Новембра 1887.

БУРО ПЕРОВИЋ.

Поруке уредништва и администрације.

Г. Остоји Ст. Еркегу, Дешанина. — Примило 2 ер. и нар. писму: Јанковић Стојан и Ђуна Хасан-ага. — Пјесму ћемо штампати брзо. Имате два три мјесеца гдје је храна, перавац стаја, те ћемо то морати на памет поправити; и, пр. пошљедња два:

Тер данас лудо изабисмо
А Котара не добисмо.

Тако јамачно није густар пјесмо. У осталимъ пјесма је злѣпа и у главномъ дјелу приближисмо. Можали бисмо вас да други пут називате име а зазичај густара од њега будете приближили што.

ОГЛАС.

— ПОШТАНСКЕ МАРКЕ! —

Један скупљач би желио да ступи у договор с једнимъ другимъ у томъ послу ради измјене поштанскихъ марака.

ADOLF LICHT. Schaffhouse — Suisse.

Државна штампарија.